

Wprowadzenie

Gwarancje dla samoistnego prawa do informacji o sprawach publicznych ukształtowały się na fundamencie tradycyjnej wolności słowa (wyowiedzi). Powszechny, szeroki dostęp do informacji publicznej stanowi niezbędną przesłankę zaistnienia społeczeństwa obywatelskiego, a co za tym idzie – urzeczywistnienia demokratycznych zasad funkcjonowania władzy publicznej w państwie prawnym. Umożliwia efektywną kontrolę obywatelską działań podejmowanych przez organy władzy publicznej (*W. Skrzydło*, *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, Kraków 1998, s. 58).

Do polskiego prawa konstytucyjnego prawo do informacji wprowadziła dopiero Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2.4.1997 r. Artykuł 61 Konstytucji RP otrzymał brzmienie:

„1. Obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa.

2. Prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu.

3. Ograniczenie prawa, o którym mowa w ust. 1 i 2, może nastąpić wyłącznie ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa.

4. Tryb udzielania informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, określają ustawy, a w odniesieniu do Sejmu i Senatu ich regulaminy”.

W polskiej ustawie zasadniczej przyjęto szeroki dostęp do informacji publicznej. Regulacje modelowe mogą bazować na dwóch odrębnych rozwiązaniach. Przykładem wąskiego dostępu do informacji jest model brytyjski, opierający się na niedostępności takiej informacji dla obywatela, przy przyjęciu zasady, że publiczny dostęp do informacji rządowej jest uzależniony od uprzedniego jej zwolnienia. Przykładem odwrotnym są rozwiązania szwedzkie i amerykańskie. W Szwecji genezy prawa obywateli do informacji można się dopatrywać już w ustawie (konstytucyjnej)

Wprowadzenie

o wolności druku z 1766 r. (*Tryckfrihetsförförningen*). Przepisy te w obecnym brzmieniu wprowadzają zasadę publicznej dostępności informacji, która nie dotyczy tylko wymienionych wyjątków, kiedy dochodzi do jej utajnienia. Z kolei unormowania amerykańskie nakładają na agencje rządowe obowiązki: publikowania określonych dokumentów (danych) dotyczących ich pracy, udostępniania innych dokumentów na żądanie obywatela, publikowania określonych dokumentów w specjalnym rejestrze, a także udostępniania do wglądu i kopiowania. Tylko niektóre dokumenty są wyłączone z udostępniania, zaś obywatel w razie odmowy ma prawo odwołania się do sądu (A. Szmyt, W sprawie interpretacji art. 61 Konstytucji RP z 2.4.1997 r., Prz. Sejm. 1999, Nr 6, s. 68–70).

Szerokie ujęcie prawa do informacji ma ogromne znaczenie. Świadomy udział obywateli w życiu społeczeństwa i państwa jest nieodzowny w systemie demokratycznym, a zakres tego udziału zależy w ogromnym stopniu od kultury politycznej oraz stanu wiedzy zbiorowości o problemach narodu i państwa. Łączy się to także z postulatem tworzenia społeczeństwa obywatelskiego. Naczelny Sąd Administracyjny w uchw. (7) z 11.4.2005 r. (I OPS 1/05, Legalis) trafnie zauważył, że prawo to „ma na celu umożliwienie obywatelowi realnego udziału w życiu publicznym, ale także służy jawności życia publicznego, określanej potocznie jako przejrzystość działań władzy publicznej oraz osób wykonujących zadania tej władzy. Prawo to służy także do sprawowania kontroli obywatelskiej nad funkcjonowaniem władzy publicznej”.

Należy zauważyć, że uzyskiwanie informacji publicznej w Konstytucji RP zostało ujęte jako prawo obywatelskie. Tym samym ustrojodawca dokonał rozróżnienia pomiędzy prawem a wolnością. Przyznanie obywatelom prawa do uzyskiwania informacji oznacza, że ustawodawca jest uprawniony do dokładnego uregulowania wszelkich przejawów korzystania z tego prawa. Obywatele nie mogą przy tym wychodzić poza przyznane im możliwości działania [zob. szerzej M. Chmaj, Pojęcie i geneza wolności i praw człowieka, w: M. Chmaj (red.), Konstytucyjne wolności i prawa w Polsce, t. I, Zasady ogólne, Kraków 2002, s. 11–13]. Znacznie szerszy wymiar ma wolność. Określając wolność obywatelską, ustawodawca nie jest uprawniony do uregulowania wszelkich przejawów aktywności obywateli w danej płaszczyźnie działań (wolności), ale jedynie do zakreślenia ram, których obywatelowi nie wolno przekraczać. W ustalonych granicach obywatele mają zatem nieograniczoną swobodę wyboru co do form i metod korzystania z przyznanej im wolności.

Tymczasem konstytucyjne prawo do informacji publicznej przybrało zatem charakter publicznego prawa podmiotowego, zapewniającego obywatelowi możliwość skutecznego żądania od organów władzy publicznej określonego zachowania, egzekwowalnego – w razie potrzeby – w dro-

dze odpowiednich instytucji procesowych [W. Sokolewicz, w: *L. Garlicki* (red.), *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, t. IV, Warszawa 2005, kom. do art. 61, s. 5].

Należy zauważyć, że przepisy konstytucyjne gwarantujące prawo do informacji publicznej mogą być stosowane bezpośrednio i są egzekwulne na zasadzie ogólnej reguły z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP, chociaż sam tryb dostępu powinien być określony w aktach niższej rangi, przewidzianych w art. 61 ust. 4 Konstytucji RP [W. Sokolewicz, *Komentarz*, s. 4; A. Balaaban, *W sprawie interpretacji art. 61 Konstytucji RP z 2.4.1997 r.*, PS. 1999, Nr 6, s. 63; A. Masiota, *J. Masiota*, *Zakaz reklamy a prawo do rzetelnej informacji* (w świetle przepisów o adwokaturze), RPEiS 2002, Nr 4, s. 51].

Przepis art. 61 Konstytucji RP został umieszczony w Rozdziale II Konstytucji RP, zatytułowanym „Wolności, prawa i obowiązki człowieka i obywatela”, w podrozdziale „Wolności i prawa polityczne”. Usytuowanie prawa do informacji publicznej w grupie wolności i praw politycznych znajduje uzasadnienie w tym, że prawo to wiąże się ściśle tak z innymi publicznymi prawami obywatelskimi (czynnym prawem wyborczym, prawem równego dostępu do służby publicznej itp.), jak i z fundamentalnymi zasadami ustroju politycznego państwa (W. Sokolewicz, *Komentarz*, s. 8). Prawo do informacji publicznej należy postrzegać także w szerszym kontekście konstytucyjnym. Przede wszystkim na tle konstytucyjnej wolności pozyskiwania i rozpowszechniania informacji (art. 54 ust. 1 Konstytucji RP) oraz towarzyszącego jej prawa do informacji o środowisku (art. 74 ust. 3 Konstytucji RP), a także uprawnienia dostępu osoby zainteresowanej do danych osobowych w dokumentach urzędowych (art. 51 ust. 3 Konstytucji RP).

Przepis art. 61 Konstytucji RP należy postrzegać również w świetle wspólnych dla całego Rozdziału II Konstytucji RP zasad ogólnych odnoszących się do wolności, praw i obowiązków obywatela (A. Szmyt, *W sprawie*, s. 68). Oznacza to dopuszczalność ograniczenia prawa do informacji na zasadach określonych w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Z treści tego przepisu wynika, że ograniczenie konstytucyjnych praw i wolności może nastąpić:

- 1) tylko w drodze ustawy;
- 2) jeżeli jest to niezbędne w demokratycznym państwie prawa;
- 3) dla ochrony jednej z następujących wartości: bezpieczeństwo, porządek publiczny, ochrona środowiska, zdrowia i moralności publicznej, wolności i prawa innych osób;
- 4) ograniczenia nie mogą naruszać istoty praw;
- 5) ograniczenia muszą być proporcjonalne do potrzeby ochrony zagrożonego dobra (przesłanka ta nie wynika wprost z art. 31 ust. 3.

Wprowadzenie

Została ona zrekonstruowana w orzecznictwie TK z art. 2 Konstytucji RP – zob. np. wyr. TK z 25.2.1999 r., K 23/09, Legalis).

Prawo do informacji publicznej przede wszystkim wiąże się z wolnością słowa zapisaną w Konstytucji RP jako wolność wyrażania swoich poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji w ogólności, zwłaszcza za pośrednictwem środków społecznego przekazu. Zakres przedmiotowy wolności informacji jest oczywiście szerszy od zakresu prawa do informacji [W. Sokolewicz, w: *L. Garlicki* (red.), *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, t. IV, s. 9].

Praktyka ustrojowa wzbogaca formy zapoznawania opinii publicznej z działalnością władz, co należy oceniać jako niezwykle ważny, świadomy element udziału obywateli w życiu publicznym i realizacji tą drogą zasady zwierzchnictwa narodu. Stąd prawo do informacji o działalności władz jest ważnym elementem życia publicznego i kontroli opinii publicznej nad działalnością organów i władz (zob. W. Skrzydło, *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej*, s. 65).

Stopień dostępności do informacji jest konstytucyjnie ograniczony przez możliwość wyłączenia z pozaurzędowego biegu tych informacji, które powinny – zdaniem ustrojodawcy – pozostać niejawne (tajne). Kwestie te zostały wprost wskazane w art. 61 ust. 3 Konstytucji RP (zob. P. Winczorek, *W sprawie interpretacji art. 61 Konstytucji RP z 2.4.1997 r.*, s. 60). Przewidziane ograniczenia w tej dziedzinie, o których wspomina art. 61 ust. 3 Konstytucji RP, nie są liczne i zostały podyktowane względami ochrony wolności i praw innych osób, ochrony porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa.

Konstytucyjne prawo do informacji nie może oznaczać w żadnym przypadku wpływu na prace wymienionych w art. 61 ust. 1 Konstytucji RP organów władzy publicznej. Nie rozciąga się też na możliwość jakiegokolwiek formy nacisku na przejawy ich działalności (zob. A. Bałaban, *W sprawie interpretacji art. 61 Konstytucji RP z 2.4.1997 r.*, s. 63).

Ustawa z 6.9.2001 r. o dostępie do informacji publicznej była pierwszym w Polsce aktem tej rangi regulującym dostęp do szeroko pojmowanej informacji publicznej. Prace nad ustawą rozpoczęły się już w 1997 r., kiedy to grupa posłów Unii Pracy przygotowała projekt (Druk sejmowy Nr 2075, Sejm RP II kadencji), będący odpowiedzią posłów na debatę toczącą się po uchwaleniu Konstytucji RP w przedmiocie dostępu do informacji. Projekt ten został złożony do Sejmu w roku wyborczym i prace legislacyjne nie zostały zakończone z uwagi na upływ kadencji.

Kolejny projekt został złożony do łaski marszałkowskiej dopiero 30.6.2000 r. Był to komisyjny projekt ustawy o dostępie do informacji publicznej (Druk sejmowy Nr 2094, Sejm RP III kadencji). Do repre-

zentowania posłów w pracach nad projektem ustawy został upoważniony poseł *Ryszard Wawryniiewicz*. Projekt ten stał się podstawą uchwalonej w późniejszym okresie ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Jednocześnie 20.7.2000 r. grupa posłów Unii Wolności złożyła do Marszałka Sejmu konkurencyjny projekt ustawy o jawności procedur decyzyjnych, grupach interesów i publicznym dostępie do informacji (Druk sejmowy Nr 2153, Sejm RP III kadencji).

Wskazane powyżej dwa projekty ustaw zostały poddane pod dyskusję. W konsekwencji RM w komunikacie z 14.12.2000 r. przyjęła stanowiska w sprawie: poselskiego projektu ustawy o dostępie do informacji publicznej (Druk sejmowy Nr 2094, Sejm RP III kadencji) oraz poselskiego projektu ustawy o jawności procedur decyzyjnych, grupach interesów i publicznym dostępie do informacji (Druk sejmowy Nr 2153, Sejm RP III kadencji).

W omawianym komunikacie wyrażono pogląd, że: „ustawa o dostępie do informacji publicznej stworzy mechanizmy gwarantujące obywatelowi egzekucję, należących mu z mocy Konstytucji uprawnień. Będzie również odpowiadać na rosnące oczekiwania społeczeństwa wobec administracji i urzędników, czyniąc ich działania jawnymi”. W komunikacie tym czytamy również, że RM „zdeklarowała pełne współdziałanie w toku prac w komisjach sejmowych przy wypracowaniu wyważonego, chroniącego interesy państwa rozwiązania zapewniającego społeczeństwu możliwie pełny dostęp do informacji publicznej”. Ponadto wyrażono pogląd, że uchwalenie ustawy o dostępie do informacji publicznej – w proponowanym kompleksowym i szerokim zakresie – zakończy proces powstawania nowoczesnego polskiego prawodawstwa dotyczącego obiegu i ochrony informacji.

Rada Ministrów, odnosząc się do poselskiego projektu ustawy o jawności procedur decyzyjnych, grupach interesów i publicznym dostępie do informacji, zwróciła uwagę na konieczność uzupełnienia proponowanego projektu o szereg dalszych procedur i przeprowadzenia konsultacji, z jednoczesnym wskazaniem na uregulowanie sfery działań lobbingowych w odrębnej ustawie.

W dniu 19.7.2000 r. projekt ustawy z 30.6.2000 r. został skierowany na posiedzeniu Sejmu do pierwszego czytania, które odbyło się 15.9.2000 r. Do rozpatrzenia przedmiotowego projektu została powołana Komisja Nadzwyczajna do rozpatrzenia projektów ustaw dotyczących prawa obywateli do uzyskania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcję publiczne, a także dotyczące jawności procedur decyzyjnych i grup interesów (dalej: Komisja Nadzwyczajna), pod przewodnictwem posła *H. Wujca* (z partii Unia Wolności).

W dniu 25.6.2001 r. Komisja Nadzwyczajna, po przeprowadzeniu pierwszego czytania oraz po rozpatrzeniu projektu ustawy na posiedze-

Wprowadzenie

niach od 12.10.2000 r. do 21.6.2001 r., wniosła o przyjęcie projektu ustawy przez Sejm.

Drugie czytanie ustawy odbyło się na posiedzeniu Sejmu 18.7.2001 r. Sejm ponownie skierował projekt do Komisji Nadzwyczajnej w celu przedstawienia dodatkowego sprawozdania.

Komisja, po rozpatrzeniu poprawek Sejmu na posiedzeniu 19.7.2001 r. i wysłuchaniu oświadczenia przedstawiciela Komitetu Integracji Europejskiej, który wskazał, że przedmiot poprawek z drugiego czytania jest zgodny z prawem Unii Europejskiej, wniosła o przyjęcie projektu ustawy zgodnie z uwagami przedstawionymi w tym wniosku.

Trzecie czytanie projektu odbyło się na posiedzeniu Sejmu 25.7.2001 r. Ustawa została przyjęta 344 głosami za (Sojusz Lewicy Demokratycznej – 128, Akcja Wyborcza Solidarność – 109, Unia Wolności – 39, niezrzeszonych – 28, Polskie Stronnictwo Ludowe – 9, Prawo i Sprawiedliwość – 16, Stronnictwo Konserwatywno-Ludowe – 11, Porozumienie Polskie – 3, Koło Alternatywa – 1), 6 posłów było przeciwnych, a 9 wstrzymało się od głosu. W dniu 1.8.2001 r. uchwalona ustawa trafiła do Senatu. Tego samego dnia Marszałek Senatu skierował ją do Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Praw Człowieka i Praworządności. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Jako pierwszy sprawozdanie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji przedstawił senator *Z. Piwoński*, który m.in. wskazał, że rozpatrywana ustawa jest daleka od doskonałości. Jeszcze bowiem przed jej uchwaleniem i wprowadzeniem w życie można z góry założyć, że prezentowany akt prawny będzie musiał być w niedługim czasie znowelizowany. Z kolei sprawozdawca Komisji Praw Człowieka i Praworządności senator *K. Piesiewicz*, wskazując liczne niedoskonałości analizowanej ustawy, podkreślił, że nie zawiera ona definicji informacji publicznej. Zdaniem senatora mogło to w przyszłości rodzić liczne kontrowersje w przedmiocie jej stosowania. Ponadto stwierdził on, że „w sensie podmiotowym i przedmiotowym komentowana ustawa sięga bardzo głęboko, dając jednocześnie szerokie możliwości dostępu do informacji publicznej. Dotyczy to zarówno instytucji, podmiotów organizacyjnych, jak i osób fizycznych pełniących funkcje publiczne”. Na zakończenie senator *K. Piesiewicz* dodał, że Komisja Praw Człowieka i Praworządności postanowiła zaproponować Izbie wprowadzenie tylko niewielkich zmian w ustawie, gdyż jakiegokolwiek głębsze zmiany rujnowałyby pewną systematykę czy też wypracowany opis występujący w tej ustawie. Dlatego w najbliższych latach – zdaniem senatora – opiniowana ustawa będzie wracała pod obrady parlamentu. Komisja zaproponowała poprawki dotyczące realizacji zasady jawności życia publicznego i dostępu do informacji. Zgłoszone wnioski

i propozycje poprawek rozpatrzyły dwie komisje senackie, które poparły wszystkie wskazane zmiany.

Po rozpatrzeniu na forum Sejmu stanowiska Senatu 6.9.2001 r. przyjęto część poprawek, następnie ustawę przekazano Prezydentowi do podpisu. W dniu 6.10.2001 r. ustawa została podpisana przez Prezydenta i opublikowana w Dzienniku Ustaw z 2001 r. pod Nr 112, poz. 1198. Należy podkreślić, że ustawa była uchwalana w dużym pośpiechu, co wynikało ze zbliżającego się końca kadencji Sejmu. Pośpiech ten niestety odbił się na jakości prac legislacyjnych.

Ustawa o dostępie do informacji publicznej weszła w życie 1.1.2002 r. i do chwili obecnej była nowelizowana już kilkanaście razy. Pierwsza nowelizacja DostInfPubU została przeprowadzona ustawą z 30.8.2002 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1271). Nowelizacja ta dotyczyła zmiany art. 21 DostInfPubU i uwzględniała tym samym wejście w życie ustawy z 30.8.2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Druża nowelizacja DostInfPubU została wprowadzona ustawą z 8.10.2004 r. o zmianie ustawy o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 240, poz. 2407) i dotyczyła art. 4 ust. 2 DostInfPubU. W wyniku przeprowadzonej zmiany organizacje związkowe i pracodawcy reprezentowani w rozumieniu ustawy z 6.7.2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisji dialogu społecznego (Dz.U. Nr 100, poz. 1080 ze zm.) zostali zobowiązani do udostępniania informacji publicznej. Przedmiotowa zmiana weszła w życie 23.11.2004 r.

Trzecia nowelizacja polegała na zmianie art. 9 DostInfPubU. Została wprowadzona ustawą z 17.2.2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 570). Dotyczyła ona zmiany podmiotu upoważnionego do tworzenia strony głównej BIP. W brzmieniu DostInfPubU sprzed tej nowelizacji – był to minister do spraw administracji, natomiast zgodnie z prezentowaną nowelą jest to minister do spraw informatyzacji. Ponadto wyznaczono zakres jego działania oraz upoważniono do uregulowania w drodze rozporządzenia wymagań dotyczących układu ujednoczonego systemu stron BIP, zakresu i trybu przekazywania informacji oraz wymagań dotyczących zabezpieczenia treści informacji publicznej. Zmiana obowiązywała od 21.7.2005 r.

Czwarta nowelizacja została wprowadzona ustawą z 17.6.2005 r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 132, poz. 1110). Polegała ona na dodaniu do DostInfPubU art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. g i h oraz rozszerzeniu katalogu informacji publicznej

Wprowadzenie

dotyczących zasad funkcjonowania podmiotów wymienionych w art. 4 ust. 1 DostInfPubU, które podlegają ujawnieniu. Zmiana ta obowiązuje od 19.8.2005 r.

Piąta nowelizacja została wprowadzona ustawą z 5.8.2010 r. o ochronie informacji niejawnych (t.j. Dz.U. z 2010 r. poz. 1167 ze zm.). Polegała ona na zmianie art. 22 DostInfPubU w celu dostosowania przepisów do nowej ustawy OchrInfU, zakładającej rezygnację z podziału informacji niejawnych na tajemnicę państwową i służbową. Zmiana weszła w życie 2.1.2011 r.

Kolejna nowelizacja została wprowadzona ustawą z 16.9.2011 r. o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 204, poz. 1195 ze zm.). Głównym celem nowelizacji była implementacja dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 17.11.2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz.Urz. UE L Nr 345, s. 90 ze zm.). Ustawa wprowadziła prawo do ponownego wykorzystywania informacji publicznej oraz nowy sposób dostępu do niektórych rodzajów informacji publicznych za pomocą Centralnego Repozytorium Informacji Publicznej. Ujednolicono również procedurę odwoławczą w sprawach z zakresu dostępu do informacji publicznej, obejmując wszystkie sprawy kognicją sądu administracyjnego, a także ograniczono prawa dostępu do informacji publicznej ze względu na ochronę ważnego interesu gospodarczego państwa. Nowelizacja weszła w życie 29.12.2011 r., z wyjątkiem przepisów dotyczących ponownego wykorzystywania informacji publicznej oraz Centralnego Repozytorium Informacji Publicznej, które obowiązują od 29.9.2012 r.

W dniu 30.4.2012 r. na skutek wyr. TK z 18.4.2012 r. (K 33/11, Dz.U. z 2012 r. poz. 473), utraciły moc przepisy dotyczące ograniczenia prawa do informacji publicznej ze względu na ochronę ważnego interesu gospodarczego państwa. W wyroku tym TK nie oceniał merytorycznej zawartości treści kwestionowanych przepisów, a stwierdził jedynie naruszenie trybu ustawodawczego przez wprowadzenie przez Senat poprawek do ustawy zmieniającej, wykraczających poza jej materię.

Ustawą z 13.7.2012 r. o zmianie ustawy o działach administracji rządowej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012 r. poz. 951) zmieniono art. 9a ust. 3 DostInfPubU. Nowelizacja ta miała charakter porządkowy, związany ze zmianami organizacyjnymi na szczeblu administracji rządowej. Weszła w życie 8.9.2012 r. Dnia 10.3.2014 r. zaczęła obowiązywać kolejna nowelizacja, wprowadzona ustawą z 8.11.2013 r. o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. z 2013 r. poz. 1474). Polegała ona na uzupełnieniu regulacji dotyczącej prowadzenia Centralnego Repozytorium Informacji Publicznej oraz na utworzeniu Scentralizowanego

Systemu Dostępu do Informacji Publicznej, umożliwiającego m.in. przeszukiwanie zasobów informacyjnych według kryteriów przedmiotowych i podmiotowych.

Dość liczne nowelizacje spowodowały, że obwieszczeniem Marszałka Sejmu z 14.4.2014 r. ogłoszono tekst jednolity ustawy.

Kolejna zmiana przedmiotowej ustawy wprowadzona została ustawą z 7.11.2014 r. o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej (Dz.U. z 2014 r. poz. 1662 ze zm.). Polegała ona na uzupełnieniu zawartego w art. 6 DostInfPubU przykładowego katalogu informacji i danych podlegających reżimowi ustawy o treść orzeczeń sądów powszechnych, Sądu Najwyższego, sądów administracyjnych, sądów wojskowych, Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Stanu. Zmiana weszła w życie 1.1.2015 r.

Ostatnia z przeprowadzonych przez ustawodawcę zmian została wprowadzona ustawą z 25.2.2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz.U. z 2016 r. poz. 352 ze zm.). Zmieniono nią treść definicji informacji publicznej, określonej w art. 1 ust. 1 DostInfPubU, nadając jej brzmienie: „każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie”, skreślając tym samym dotychczas obowiązujący zwrot „ponownego wykorzystania”. Omawianą zmianą uchylono ponadto m.in. art. 2a DostInfPubU i rozdział 2a DostInfPubU. Zgodnie z uzasadnieniem Druku sejmowego Nr 141 (Sejm RP VIII kadencji) rządowego projektu ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, zmiany w zakresie ww. przepisów są konsekwencją wyodrębnienia regulacji dotyczących ponownego wykorzystywania informacji publicznej z przedmiotowej ustawy.

prof. dr hab. *Marek Chmaj*

Warszawa, luty 2018 r.